

ІНШОМОВНА ОСВІТА ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Іншомовна освіта – одна з пріоритетних галузей освітньої політики України, для якої сьогодні створюють системи навчання іноземних мов у навчальних закладах на основі спільних документів, директив та рекомендацій, розроблених інституціями з освітньої та мовної політики Ради Європи.

У працях учених України актуалізовано різні аспекти проблеми іншомовної освіти: особливості її розвитку й функціонування в контексті сучасних підходів до викладання іноземних мов у європейських країнах (Г.Гринюк, С.Ніколаєва, О.Мисечко); соціокультурний компонент змісту навчання іноземної мови у контексті європейської освіти (О.Максименко, О.Першукова,); порівняльний аналіз тенденцій управління базовою освітою в сучасних європейських державах (Л.Гриневич, А.Сбруєва); лінгвістичні засади проблем формування іншомовної мовленнєвої компетенції школярів і студентів (В.Плахотник, В.Редько та ін.).

Розглянемо поняття "освіта". У Вікіпедії це поняття визначається як процес, що сприяє учінню, або здобуття знань, умінь, навичок, цінностей і переконань. У "Великому тлумачному словнику сучасної української мови" освіта визначається як "сукупність знань, здобутих у процесі навчання; система навчально-виховних заходів" [2, с.857]. В обох визначеннях суттєвою вважаємо наявність не лише знань, умінь і навичок, але й цінностей, переконань, системи виховних заходів, що свідчить про надзвичайну складність завдань освітян. Зазначається, що, насамперед, – це галузь прикладної лінгвістики, хоч може також вважатися й міждисциплінарною галуззю, адже в іншомовній освіті є чотири основні напрями: комунікативні компетентності, здатності, міжкультурний досвід та обізнаність з широкого кола питань.

Принагідно зауважимо, що ми вважаємо справедливою думку

Ю. І. Пасова про те, що назва "іноземна мова" є категоріально неправильною, спотворює сутність предмету та спричинює безліч хибних рішень, що, в

результаті, гальмує розвиток іншомовної освіти. Вчений пропонує більш точний, на його думку, термін "іншомовна культура". Мова є частиною культури, процес її опанування передбачає спілкування його учасників виучуваною мовою, їхнє співробітництво та взаємодію, пізнання культури один одного, розвиток різноманітних здатностей студентів. Моделювання процесу реального спілкування передбачає не лише оволодіння всіма видами мовленнєвої діяльності як засобами спілкування, але й моральне виховання учасників комунікації [4, с. 268].

Оновлюються цілі, зміст, навчальні технології, ресурсна база викладання ІМ. У навчання ІМ активно запозичуються новітні світові досягнення. Вітчизняні науковці і громадські діячі відстоюють думку про те, що вивчення мов європейських народів дасть змогу прищепити молодим поколінням українців усвідомлення належності нашого народу до європейської цивілізації і дозволить вести паритетний діалог з європейцями, ознайомитися з цивілізаційними цінностями народів європейського простору, цілісно осмислити європейську історію [3, с.87-91].

Одним із стратегічних напрямів в модернізації освіти вважається подолання репродуктивної масової освіти і перехід до нової освітньої парадигми, яка забезпечує пізнавальну активність і самостійність мислення тих, хто навчається. «Школа повинна навчити мислити і навчити вчитися — ось педагогічні імперативи сучасної епохи».

Розвиток і вдосконалення мислення відбувається протягом всього життя людини. В цьому процесі виділяють «домовленнєву» і «мовленнєву» стадії. В розвитку мовлення дитини ми безсумнівно можемо констатувати «доінтелектуальний період», так як і в розвитку мислення — «домовленнєвий етап». До певного моменту той і інший розвиток йде по різних лініях, незалежно одне від іншого. У певному пункті обидві лінії перетинаються, після чого мислення стає мовленнєвим, а мовлення стає інтелектуальним [1, с. 103].

Отже, як ми бачимо, усне мовлення є складним психологічним процесом. Тому, навчаючи, необхідно приділити належну увагу важливим компонентам цієї системи, в першу чергу розвитку мислення, яке особливо істотну роль відіграє в оволодінні спілкуванням. Тренувати потрібно і можливості студентів як декодувати отриману інформацію, так і зберігати її в пам'яті; навички у вимові або акустичні навички потребують розроблення і відповідного налаштування мовленнєвого апарату. Проте, слід брати до уваги не лише психологічні особливості мовленнєвого процесу, а й психологічні особливості студентів як особистостей, адже психологія є наукою про той предмет, на який повинен впливати кожний педагог.

Інтерес до мови, її походження і характеристики та інші пов'язані з мовою проблеми виходять за рамки лінгвістики і, можна сказати, є однією з найважливіших філософських проблем.

Пізніше, в середні віки, велику увагу стали приділяти співвідношенню слів і понять, що змістило акцент зі слова на речення, суб'єктом якого вважалося те, що має певні властивості і бере участь у відносинах. У контексті філософії дискурс не обмежується аналізом окремих речень, розглядаються й тексти, що є складеними з речень, що не суперечать одне одному.

Для новітнього часу характерно розглядати мову з точки зору філософії ціннісних настанов: мова створюється і використовується людьми не довільно, а відповідно до їх цілеспрямованої діяльності, практики, при цьому людину цікавить не просто істина (як у філософії речення), яка показує об'єктом, яким він є безвідносно до цілей людини, а значення (цінність) об'єкта для людини [5, с.260-283].

Отже, можна зробити висновок, що іншомовна освіта – є невід'ємною складовою процесу навчання. І розглядається вона не лише як філологічний термін, але й як філософська, соціальна та психолого-педагогічна категорія.

Список використаних джерел

1. Борисенков В. П. Вызовы современной эпохи и приоритетные задачи педагогической науки / В. П. Борисенков // Педагогика. — 2004. — № 1. — С. 3—10.
2. Крючков Г. Стратегія навчання іноземних мов в Україні / Г. Крючков // Іноземні мови в навчальних закладах. — 2002. — №. 1–2. — с. 10–13.
3. Леонтьев А. А. Язык, речь, речевая деятельность / А. А. Леонтьев. — М.: Просвещение, 1969. — 214 с.
4. Никонова С. М. У истоков советской методики обучения иностранным языкам / С.М. Никонова. — М., Высшая школа, 1969. — 104 с
5. Devitt M. Language and Reality: An Introduction to the Philosophy of Language /Michael Devitt, Kim Sterelny. — A Bradford Book, 1999. — 360 p.

Анотація. Іншомовна освіта – одна з пріоритетних галузей освітньої політики України. Вона існує не лише для навчання студентів оволодінню іноземною мовою, але й має на меті збагатити внутрішній світ людини, зробити її більш ерудованою, вивести суспільство на новий рівень. Іншомовна освіта розглядається як соціальна, філософська та психолого–педагогічна категорія, що доводить її масштабність та багатогранність.

Ключові слова: іншомовна освіта, категорія, іноземна мова, моделювання проекту мовленнєвої діяльності, когнітивно–психологічний простір, освітня парадигма.

Keywords: foreign language education, category, foreign language, modeling of the speech activity project, cognitive - psychological space, educational paradigm.